

POSTANOWIENIE

Dnia 10 września 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jacek Grela

w sprawie z wniosku J. H.
przy uczestnictwie P. H., I. H., W. H., Miasta [...] i Skarbu Państwa - Prezydenta
[...]
o stwierdzenie nabycia własności nieruchomości przez zasiedzenie,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 10 września 2020 r.,
na skutek skargi kasacyjnej uczestnika Miasta [...]
od postanowienia Sądu Okręgowego w W.
z dnia 30 listopada 2018 r., sygn. akt [...],

- 1. odrzuca skargę kasacyjną;**
- 2. zasądza od uczestnika Miasta [...] na rzecz wnioskodawczyni kwotę 2700 (dwa tysiące siedemset) zł tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Postanowieniem z 6 grudnia 2017 r. Sąd Rejonowy stwierdził, iż J. H. nabyła z dniem 27 maja 2005 roku przez zasiedzenie własność nieruchomości, stanowiącej odrębny lokal mieszkalny, oznaczony numerem [...], położony w W. na

drugim piętrze budynku przy ulicy P. [...], o powierzchni 59,01 m², z przynależną do tego lokalu piwnicą nr [...] o powierzchni 10,92 m² - które opisane zostały w księdze hipotecznej pod nazwą „[...]”- wraz z ułamkowym udziałem wynoszącym 0,0599 części w nieruchomości wspólnej, którą stanowią części wspólne budynku - które nie służą wyłącznie do użytku właścicieli lokali - oraz w prawie użytkowania wieczystego gruntu, na którym posadowiony jest budynek przy ulicy P. [...] w W., dla którego Sąd Rejonowy [...] prowadzi księgę wieczystą [...] oraz oddalił wniosek w pozostałym zakresie.

Postanowieniem z 30 listopada 2018 r. Sąd Okręgowy w W. oddalił obie apelacje uczestników – [...] i Skarbu Państwa-Prezydenta [...].

W skardze kasacyjnej uczestnik - jako uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania wskazał na przesłankę przedsądu przewidzianą w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.

W jego ocenie, w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, „polegające na konieczności wyjaśnienia skutków prawnych niezłożenia przez przedwojennego właściciela nieruchomości lokalowej wymaganego przez przepisy dekretu z dnia 26.10.1945 r. o własności i użytkowaniu gruntów na obszarze m.st. Warszawy wniosku o przyznanie na jego rzecz prawa wieczystej dzierżawy gruntu, na którym posadowiony był budynek, z którego wyodrębniona została własność jego lokalu dla dalszego istnienia tego prawa odrębnej własności, wobec zasady, że w przypadku niezłożenia takiego wniosku własność nieruchomości przechodzi na rzecz gminy.

Uczestnik zaskarżonemu postanowieniu zarzucił „naruszenie art. 172 § 1 k.c. w zw. z art. 46 § 1 k.c. i art. 191 k.c. oraz art. 7 i 8 dekretu z dnia 26.10.1945 r. o własności i użytkowaniu gruntów na obszarze m. st. Warszawy, a także art. 72 dekretu z dnia 11.10.1946 r. Prawo rzeczowe polegające na uznaniu, że lokal nr [...] przy ul. P.[...] w W. stanowił odrębną od gruntu nieruchomość lokalową w chwili jego objęcia w posiadanie przez wnioskodawczynię wobec czego mógł podlegać zasiedzeniu, w sytuacji gdy utracił on taki charakter na skutek niezłożenia przez jego byłego właściciela wniosku o przyznanie prawa wieczystej dzierżawy do

gruntu, na którym posadowiony był budynek, z którego przed II wojną światową wyodrębniona została jego własność”.

Skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego postanowienia i oddalenie wniosku.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398⁴ k.p.c. skarga kasacyjna - oprócz wymagań stawianych pismom procesowym - powinna także spełniać wymagania stawiane jej jako środkowi odwoławczemu, kierowanemu do Sądu Najwyższego. Wymagania, o jakich mowa, to oznaczenie orzeczenia, od którego jest wniesiona (ze wskazaniem, czy jest ono zaskarżone w całości czy w części), przytoczenie podstaw kasacyjnych i ich uzasadnienie oraz wnioski o uchylenie lub uchylenie i zmianę orzeczenia w całości lub w części.

Zgodnie z art. 398⁶ § 2 k.p.c., braki skargi kasacyjnej w zakresie wskazanych wymagań nie podlegają naprawieniu w trybie właściwym dla usuwania braków formalnych pisma procesowego, a skarga kasacyjna, dotknięta tymi brakami, podlega odrzuceniu a limine.

W utrwalonym orzecznictwie Sądu Najwyższego stanowczo i jednoznacznie wyjaśniono, że przytoczenie podstaw kasacyjnych wymaga wskazania konkretnych przepisów, których naruszenie skarżący zarzuca. W wypadku podstawy wymienionej w art. 398³ § 1 pkt 1 k.p.c., konieczne jest oznaczenie naruszonych norm prawa materialnego oraz postaci ich naruszenia, w wypadku podstawy z art. 398³ § 1 pkt 2 k.p.c., nieodzowne jest wskazanie konkretnych przepisów postępowania, które miały ulec naruszeniu i istotnego wpływu, jaki mogło to wywrzeć na wynik sprawy. Brak właściwego określenia podstawy kasacyjnej stanowi nieusuwalną wadę skargi kasacyjnej i prowadzi do jej odrzucenia, jako niedopuszczalnej (por. m.in. orzeczenia z dnia 11 lutego 1997 r., II CKN 65/97 i z dnia 7 kwietnia 1997 r., III CKN 29/97, odpowiednio OSNC 1997, nr 6-7, poz. 93 i 97).

Skarga kasacyjna uczestnika nie zawiera właściwego oznaczenia jej podstawy.

Skarżący nie określił czy opiera skargę na podstawie naruszenia prawa materialnego czy przepisów postępowania. Wskazane przez niego przepisy

mogą sugerować podstawę naruszenia prawa materialnego, jednak w skardze brakuje określenia postaci ich naruszenia wymaganej dla tej podstawy. Sąd Najwyższy działając jako sąd kasacyjny nie jest uprawniony do samodzielnego konkretyzowania zarzutów lub też stawiania hipotez co do tego, jakiego przepisu dotyczy podstawa skargi kasacyjnej. Działanie takie byłoby nieuprawnione, a nawet mogłoby być niezgodne z intencją i interesem skarżącego.

Wątpliwości tych nie sanuje także uzasadnienie, które stanowi lakoniczny wywód, ograniczający się w znacznej części do streszczenia dotychczasowego postępowania i odwołujący się jedynie do niektórych przepisów wskazanych w podstawie (skarżący w uzasadnieniu odwołał się jedynie do art. 7 i 8 dekretu z dnia 26.10.1945 r. o własności i użytkowaniu gruntów na obszarze m. st. Warszawy).

Z tych względów Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji (art. 398⁶ § 3 k.p.c.).

O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 520 § 3 w związku z art. 108 § 1, art. 391 § 1 i art. 398²¹ w zw. z art. 13 § 2 k.p.c.

Niedopuszczalność skargi kasacyjnej stała na przeszkodzie ocenie okoliczności mających uzasadniać jej przyjęcie do rozpoznania, ubocznie zatem jedynie należało zauważyć, że wywody zawarte we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie pozwalały przyjąć, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne.